

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl soudcem Mgr. Zdeňkem Macháčkem ve věci

žalobce: X, narozen dne X
státní příslušnost Gruzie
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2021, č. j. X

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Dne 30. 7. 2021 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou doplnil písemným prohlášením ze dne 6. 8. 2021. Uvedl, že je gruzínským státním příslušníkem pravoslavného vyznání bez politického přesvědčení, narodil se ve městě X a poslední místo bydliště měl ve vesnici X u města X. Je svobodný, bezdětný, zdravý, do ČR přicestoval na

začátku července 2021 přes Polsko. Důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je to, že pomáhal kamarádovi scházet se s dívkou. Její otec je však unesl a vyhrožoval jim, že jestli se s ní kamarád nerozejde, tak je zabije. Ten muž je policista, proto si na něj ani nestěžovali.

2. Doplnující pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobcem rovněž proveden dne 6. 8. 2021. Žalobce sdělil, že během dosavadního pobytu v ČR byl u kamaráda, byl mu udělen výjezdní příkaz, po uklidnění situace v Gruzii se tam žalobce hodlá vrátit. Tatínek kamarádovy přítelkyně chtěl jejich vztah ukončit, žalobce jim pomáhal, proto mu hrozí nebezpečí. Jiné problémy, než od otce té dívky, neměl. Na policii ani jiné gruzínské orgány se žalobce neobrátil, jelikož otec dívky pracuje u policie a žalobci a jeho kamarádovi vyhrožovali, že se nemají nikam obracet. I žalobcově matce volali, že žalobce zabijí. Žalobce nevěděl, jak legalizovat svůj pobyt v ČR jiným způsobem. V Gruzii jej mohou zabít nebo uvěznit.
3. Žalobce byl vyzván k závěrečnému vyjádření a předložení podkladů na podporu svých tvrzení, těchto svých práv však nevyužil.
4. Napadeným rozhodnutím žalovaný žádost žalobce o mezinárodní ochranu zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Vycházel přitom z výpovědí žalobce a z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Gruzii. Žalovaný poukázal na § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, dle něž Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu mj. Gruzii. Na základě žalovaným opatřených informací o politické situaci a stavu dodržování lidských práv v Gruzii a výpovědi žalobce lze dle žalovaného považovat Gruzii ve vztahu k žalobci za bezpečnou zemi původu. Žalobce neprokázal, že by se v jeho případě o bezpečnou zemi původu nejednalo. V Gruzii neměl problémy se státními či bezpečnostními orgány, jeho potíže byly ryze osobního charakteru, když šlo o konflikt s otcem dívky jeho kamaráda. Žalobce nevyužil možností, které jeho domovský stát nabízí k ochraně jeho práv. V ČR navíc nepožádal o mezinárodní ochranu bezprostředně po přicestování, ale teprve poté, co mu byl udělen výjezdní příkaz.
5. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce včasnou žalobou, již navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí. Namítal, že žalovaný porušil § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4 a § 68 odst. 3 správního řádu a § 14a zákona o azylu, když skutkový stav nebyl spolehlivě zjištěn, podklady byly hodnoceny tendenčně, napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, přičemž žalobce splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Žalovaný byl povinen dbát základních zásad správního řízení vyjádřených v § 2 až § 8 správního řádu, měl přihlídnout ke všem skutkovým okolnostem, což neučinil a v důsledku toho nesprávně aplikoval ustanovení zákona o azylu. Žalobce tvrzením o prožitém pronásledování prokázal, že v jeho případě nelze Gruzii považovat za bezpečnou zemi původu. Touto otázkou se však žalovaný vůbec nezabýval. Ustanovení § 16 odst. 2 předpokládá zamítnutí žádosti, pokud je zcela nedůvodná. Žalovaný se žádostí žalobce odmítl zabývat, nezvážil

přitom dopady na osobu žalobce. Rozhodnutí, které nevezme v potaz subjektivní obavy žadatelů, vykazuje znaky svévole. Žalovaný postupoval dle § 16 odst. 2 zákona o azylu, aby byl s věcí rychle hotov, aniž by se musel podrobně zabývat výpovědí žalobce.

6. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Odkázal na obsah správního spisu a na napadené rozhodnutí s tím, že v řízení postupoval v souladu se zákonem a přihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo. Bylo objasněno, že tvrzeným důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu jsou problémy, které měl žalobce s otcem dívky svého kamaráda. Žalobce neměl v Gruzii žádné potíže s výjimkou problémů osobního charakteru. Na orgány své vlasti se nikdy neobrátil. V ČR požádal o mezinárodní ochranu až po vydání výjezdního příkazu. Žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobce v domovském státě čelil pronásledování či hrozbě vážné újmy.
7. Krajský soud po zjištění, že napadené rozhodnutí je způsobilé k přezkumu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) a žaloba byla podána v zákonné lhůtě, tj. dle § 32 odst. 1 zákona o azylu před uplynutím patnácti dnů od doručení napadeného rozhodnutí žalobci, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání tohoto rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Podle § 16 odst. 2 zákona o azylu se jako zjevně nedůvodná zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.
9. Podle § 16 odst. 3 zákona o azylu, jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
10. Podle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu se rozumí bezpečnou zemí původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště, 1. ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, 2. který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a, 3. který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a 4. který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.

11. Podle § 86 odst. 4 zákona o azylu stanoví ministerstvo vyhláškou seznam bezpečných zemí původu, bezpečných třetích zemí a evropských bezpečných třetích zemí. Seznamy zemí stanovené vyhláškou ministerstvo přezkoumá nejméně jedenkrát v kalendářním roce.
12. Podle § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, považuje Česká republika za bezpečnou zemi původu mj. Gruzii, s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie.
13. Soud konstatuje, že žalovaný především správně vyhodnotil Gruzii, resp. její část, odkud žalobce pochází (město X a přilehlé okolí), jako bezpečnou zemi původu. Vycházel přitom především z § 2 výše citované vyhlášky, jakož i z opatřených informací týkajících se hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu. Námitky žalobce ostatně ani nesměřovaly k tomu, že by neměl pocházet ze země, kterou Česká republika dle zmíněné vyhlášky za bezpečnou zemi původu nepovažuje. Za této situace bylo na žalobci, aby v duchu § 16 odst. 2 zákona o azylu unesl své zvýšené důkazní břemeno a s ohledem na presumpci neporušování práv vlastních občanů ze strany bezpečných zemí původu prokázal, že právě v jeho případě Gruzii, resp. její část mimo oblast Abcházie a Jižní Osetie, za bezpečnou zemi původu považovat nelze.
14. Uvedený závěr vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, uveřejněném ve Sbírce NSS pod č. 1749/2009, když uvedl: *„Institut bezpečné země původu zakotvený v § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu [pozn. soudu – dnes písm. k)] a v čl. 29 a 30 procedurální směrnice totiž stanoví presumpci nedůvodnosti žádostí osob přicházejících z dané země – srov. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu (...) [pozn. soudu – dnes § 16 odst. 2]. Jinými slovy, žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Jak bylo uvedeno výše, obdobné podmínky nejsou u standardních žádostí o mezinárodní ochranu (minimálně, pokud jde o zkoumání podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu) vyžadovány, a tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu.“*
15. Soud ve shodě s žalovaným konstatuje, že v daném případě žalobce své důkazní břemeno neunesl. Žalobce prakticky setrval pouze v rovině tvrzení, jehož obsah ani dostatečně nesměřoval k vyvrácení závěru ohledně bezpečnosti země původu. Stěžejním argumentem žalobce byla obava z otce dívky žalobcova kamaráda, s nímž měl mít žalobce konflikty. Soud se nicméně ztotožňuje s názorem žalovaného, že z tohoto žalobcova tvrzení nelze dovodit závěr o nebezpečnosti Gruzie pro žalobce. Jedná se o konflikt plynoucí ze soukromých poměrů, kdy otec kamarádovy dívky s jejím vztahem nesouhlasí. Jediný přesah žalobcova tvrzení směrem ke gruzínskému státu spočívá v tom, že otec kamarádovy dívky je policista. Na druhé straně však žalobce bez obalu připouští, že se při řešení nastalé situace na orgány svého domovského státu nikdy neobrátil. V takovém případě lze stěží označit Gruzii za zemi původu nebezpečnou pro žalobce, neboť orgány této země ani neměly příležitost žalobcovy problémy jakkoli

řešit. Žalovaný přitom zjistil, že gruzínští občané mají k dispozici legální prostředky k obraně svých práv, včetně možnosti obrátit se na státní zastupitelství, justiční instituce či ombudsmana. I kdyby otec kamarádovy dívky páchal na žalobci trestnou činnost a byl přitom policistou, nezakládá to za daných okolností samo o sobě nebezpečnost Gruzie jako státu pro žalobce.

16. Žalobce v žalobě setrvává ve velmi obecné rovině. Soud se neztotožňuje s názorem, že žalovaný nedostal zásadě materiální pravdy, nezjistil skutkový stav v dostatečném rozsahu, podklady hodnotil tendenčně či porušoval zásady správního řízení. Žalobce ani neuvádí, k jakým konkrétním skutkovým okolnostem snad žalovaný nepřihlédl. Není pravdou, že se žalovaný individualizovaně nezabýval příběhem žalobce a jeho obavami. Jim se naopak věnoval a srozumitelně ve shodě s názorem soudu vysvětlil, proč nemá za prokázané, že Gruzie je pro žalobce nebezpečnou zemí původu. Žalovaný se vypořádání věci věnoval v takovém rozsahu, v jakém je to potřebné v situaci, kdy žalobce pochází ze země, již Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu. Z právní úpravy, jakož i z výše citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, přitom plyne jistá míra zjednodušení procesní situace pro žalovaného v takovémto případě, a to s ohledem na zvýšené důkazní břemeno žalobce, jakožto žadatele o mezinárodní ochranu pocházejícího z bezpečné země původu. V tomto směru nelze žalovanému vytýkat, že se případem žalobce nezabýval a chtěl být s věcí hned hotov, jak naznačuje žalobce.
17. Z informací o zemi původu, které žalovaný opatřil, nevyplynuly v návaznosti na tvrzení žalobce skutečnosti odůvodňující udělení jakékoli formy mezinárodní ochrany žalobci, přičemž sám žalobce nebezpečnost země svého původu neprokázal. Rozhodnutí žalovaného je také v dostatečné míře odůvodněno, a nelze je proto považovat za nepřezkoumatelné, když žalobci bylo v jeho odůvodnění adekvátně sděleno, proč byla jeho žádost zamítnuta.
18. Nad rámec toho soud zdůrazňuje, že udělení mezinárodní ochrany je pouze specifickým způsobem legalizace pobytu na území České republiky, a to z přesně vymezených důvodů; v ostatních případech je však nutno vycházet z režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Případné obtíže se získáním pobytového oprávnění dle uvedeného zákona nejsou bez dalšího důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Azylovým řízením nelze nahradit smysl a účel úpravy obsažené v zákoně o pobytu cizinců, a to ani tehdy nebyl-li žalobce ve snaze získat pobytové oprávnění dle zákona o pobytu cizinců úspěšný.
19. Soud tedy neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Učinil tak bez nařízení jednání, když žalovaný s takovým postupem výslovně souhlasil a žalobce se k jemu zaslané výzvě dle § 51 odst. 1 s. ř. s. ve stanovené lhůtě nevyjádřil.
20. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, kterému

by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 29. listopadu 2021

Mgr. Zdeněk Macháček
soudce